NGOẠI TRUYỆN: MỐI HẬN THÙ Ở HUẾ

Hoàng Gia Minh là một sinh viên xuất sắc của Huế, đỗ thủ khoa và được tuyển ra Hà Nội theo học ngành kỹ thuật. Tại Đại học Bách Khoa, cậu thân thiết với Hưng vì tính cách sôi nổi, hoạt bát. Minh có một người chị gái tên Nguyễn Thị Hồng Anh, đang là giáo viên tại Huế.

Đầu năm 1968, khi cuộc tiến công Mậu Thân diễn ra, Huế trở thành chiến trường khốc liệt. Gia đình Minh may mắn thoát khỏi thành phố khi Việt Cộng tràn vào và kịp thời ra miền Bắc.

Minh nhận được tin báo kinh hoàng qua một lá thư tốc hành. Cha mẹ cậu viết trong nước mắt: Hồng Anh không may mắn như họ. Cô đã bị phát hiện là giáo viên từng làm việc dưới chính quyền Sài Gòn và bị bắt đi.

Ngay lập tức, Minh xin phép nghỉ học và bắt tàu tốc hành vào Huế. Trước khi đi, Minh tìm gặp Hưng tại một quán cà phê vắng ở Hà Nội. Cậu đưa ra một đề nghị nghiêm túc:

Minh: "Tao về Huế một chuyến. Mày có định đi cùng không, Hưng?"

Hưng: (Cười cợt) "Đi Huế à? Thằng này muốn hưởng thụ sớm thế? Để dành khi đất nước thống nhất, tao với mày đi! Mà đi chuyến này làm gì? Thăm bà con hả?"

Minh: (Giọng trầm xuống) "Không phải thăm bà con. Tao muốn... muốn mày cùng tao vào Nam. Tao không học nữa. Tao sẽ tham gia Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa."

Hưng: (Đập mạnh tay xuống bàn) "Mày nói gì thế? Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa? Mày điên à, Minh! Chúng ta là sinh viên miền Bắc, là con cháu Bác Hồ! Họ là bọn tay sai cho đế quốc Mỹ, mày không thấy rõ bộ mặt của chúng à?"

Minh: "Mày có biết tao mới nhận được tin gì không? Chị Hồng Anh của tao... chị ấy chết rồi. Bọn *Giải Phóng* vào, họ bảo chị ấy là ngụy quân và bắt đi. Cha mẹ tao tìm thấy chị ấy..."

Hưng: (Mặt biến sắc, nhưng vẫn cố giữ quan điểm) "Minh, mày bình tĩnh. Đó là chiến tranh! Chắc chắn là do Mỹ Ngụy gây ra rồi đổ tội. Chúng ta đang giải phóng dân tộc! Mày đừng để tuyên truyền phản động làm mờ mắt!"

Minh: (Đứng bật dậy, nhìn thẳng vào Hưng bằng ánh mắt lạnh lẽo) "Mày gọi chị tao là chiến tranh? Mày gọi cái chết của chị ấy là tuyên truyền? Tao không tin Cộng Sản nữa. Kẻ đã giết chị tao, chính là những người mang tên

Giải Phóng mà mày tôn thờ. Tao sẽ về Nam, khoác áo lính và trả thù những kẻ đã tàn sát gia đình tao. Mày cứ ở đây mà mơ mộng đi, Hưng!"

Minh quay lưng bỏ đi, bỏ lại Hưng đang thất thần với sự giận dữ, thất vọng, và hoài nghi.

Khi đến Huế, Minh chứng kiến sự hoang tàn kinh hoàng. Nhiều khu phố tan hoang vì bom đạn và cháy. Nhưng điều làm Minh sụp đổ là khi đến nơi chôn cất vội vàng của chị mình.

Máu đã khô, nhưng khung cảnh vẫn in đậm mùi tanh tưởi của tử khí. Hồng Anh được tìm thấy bị chôn vùi trong một hố tập thể. Khi cha mẹ cậu cố gắng đào lên, Minh thấy rõ xác chị bị trói quặt tay bằng dây thép gai. Khuôn mặt xinh đẹp bị bầm dập, biến dạng không thể nhận ra. Trên đầu chị có một vết thương chí mạng, có lẽ do cuốc hoặc xẻng.

Cảnh tượng người chị hiền lành, yêu thương bị tàn sát dã man bởi chính những người mang danh "Giải Phóng" đã đóng băng trái tim Hoàng Gia Minh. Cậu ôm lấy thi thể chị, nước mắt cạn khô, chỉ còn lại ngọn lửa hận thù. Mối thù cá nhân này đã thay thế hoàn toàn lý tưởng học tập và tinh thần yêu nước non sông mà cậu từng có khi ở miền Bắc.

Với trình độ học vấn cao và thể lực tốt, Hoàng Gia Minh dễ dàng gia nhập Sư đoàn Dù thiện chiến của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Cậu nhanh chóng thăng tiến, trở thành một sĩ quan trẻ dũng cảm và lạnh lùng.

Đêm ngày thứ 37 tại Thành Cổ, không gian đặc quánh mùi thuốc súng và tử khí. Hoàng Gia Minh, lúc này đã là một sĩ quan của Sư đoàn Dù thiện chiến, nhận nhiệm vụ đặc biệt: bí mật leo lên tường thành cắm cờ Việt Nam Cộng Hòa để tạo lợi thế tâm lý cho cuộc hòa đàm tại Paris.

Dưới bóng tối lờ mờ, Minh rón rén di chuyển, tay nắm chặt cán cờ. Đúng lúc đó, Hưng - người bạn thân cũ từ trường Bách Khoa - đang canh giữ cứ điểm A2. Một tiếng động nhỏ do Hưng vô tình làm rơi viên đá đã khiến Minh chú ý. Khi Hưng vừa đặt chân lên đỉnh tường thành, một bóng đen lao vọt tới. Đó là Minh. Cuộc cận chiến nổ ra tàn khốc.

Minh phản xạ cực nhanh của một lính dù, hắn vung tay đấm một cú móc hiểm hóc vào sườn Hưng. Hưng loạng choạng nhưng lập tức dùng báng súng đỡ lấy nhát dao găm mà Minh vừa rút ra. Cả hai vật lộn, tiếng thở dốc nặng nề hòa cùng tiếng sắt thép va chạm. Minh xoay người, tung một cú đá tống khứ khiến Hưng văng mạnh vào bờ tường gạch đổ nát. Ánh mắt Minh lúc này không còn chút tình người, chỉ có ngọn lửa hận thù rực cháy từ ký ức về người chị Hồng Anh bị sát hại ở Huế.

Hưng nén đau, lao lên ôm ngang lưng Minh, dùng sức đẩy mạnh đối phương vào tường thành. Đúng lúc đó, một quả pháo sáng vọt lên, soi rõ khuôn mặt của cả hai.

-“Hoàng Gia Minh...?" – Hưng thốt lên, bàng hoàng đến mức buông lỏng tay.

-"Hưng?" – Ánh mắt Minh khựng lại trong tích tắc.

Sự chần chừ của Hưng là cơ hội cho Minh. Nhớ lại hình ảnh chị gái bị trói bằng dây thép gai, Minh nghiến răng, tung một cú húc đầu cực mạnh vào mặt Hưng khiến anh choáng váng. Minh vung dao định kết liễu "kẻ mang danh giải phóng", nhưng tiếng gào của người lính bị thương trên sông Thạch Hãn ngày nào lại vang lên trong đầu Hưng: *"Thành Cổ đang chờ ta!"*.

Sức mạnh của nhiệm vụ lấn át tình bạn cũ. Hưng né được nhát dao trong gang tấc, anh dùng hết bình sinh xoay người, dùng lưỡi lê đâm thẳng vào bụng Minh. Minh khựng lại, tiếng "hự" nghẹn trong cổ họng. Hưng không dừng lại, anh tung một cú đạp đầy phẫn nộ vào ngực Minh, đẩy hắn rơi thẳng từ tường thành cao hai mét xuống đất.

Dưới ánh trăng và khói súng, Hưng nhìn xuống cái xác của bạn mình đang nằm bất động cùng lá cờ vấy máu. Anh thì thầm trong cay đắng:

-"Mày còn bẩn thỉu hơn cả bọn Ngụy, Hoàng Gia Minh ạ...".

Cuộc gặp gỡ kết thúc bằng máu và sự chia lìa vĩnh viễn, giống như cách chiến tranh đã xé nát những giấc mơ sinh viên của họ.